

34

9. gr.

15. marz

Fyrir þau störf, er lóðaskrárritari vinnur fyrir einstaka menn, skal greiða grunn-
gjöld í bæjarsjóð sem hér greinir:

- a. Fyrir útmælingu og merkingu nýrrar lóðar og byggingar, svo og ákvörðun gólf-
hæðar, greiðist fast gjald, lóðartökugjald, kr. 200.00.
- b. Fyrir aukamælingar nýrra lóða og bygginga, svo og aukamælingu á gólfhæð,
greiðist kr. 50.00 fyrir hverja mælingu fyrir sig.
- c. Fyrir merkingu og mælingu lóða eða lóðarhluta eða skiptingu lóða, greiðist
kr. 200.00, sé lóðin minni en 1000 ferm., og kr. 10.00 fyrir hverja heila 100 ferm.
þar yfir.
- d. Fyrir uppdrátt, án sérstakrar mælingar, og afrit úr lóðaskrá, greiðist kr. 30.00.
- e. Fyrir áritun um eigendaskipti greiðist kr. 10 00.
- f. Fyrir önnur störf lóðaskrárritara greiðist samkv. ákvörðun hans í hvert skipti
og skal þá tímakaup hans reiknast kr. 40.00.

Á framangreind grunngjöld skal reiknuð uppbót samkv. gildandi kaupgjalds-
vísitölu á hverjum tíma. Gjöldin ber að inna af hendi um leið og þjónustan er látin
í té.

Öll gjöldin reiknist í heilum krónum.

Reglugerð þessi, sem bæjarstjórn Akureyrar hefur samið og samþykkt, staðfest-
ist hér með samkvæmt 6. gr. laga nr. 16 9. febr. 1951, til að öðlast gildi þegar í stað.

Félagsmálaráðuneytið, 15. marz 1956.

Steingrímur Steinþórsson.

Hjálmar Vilhjálmsson.

35

15. marz

REGLUGERÐ

um fiskmat.

I. KAFLI

Almenn ákvæði.

1. gr.

Allur fiskur, sem fluttur er út frá Íslandi, skal háður eftirliti og vera metinn
af hinu opinbera fiskmati, samkvæmt lögum nr. 46 5. apríl 1948, um fiskmat og
meðferð, verkun og útflutning á fiski. Atvinnumálaráðuneytið getur ákveðið, að mat
fari fram á fiski, sem gengur kaupum og sölum innanlands.

2. gr.

Fisk, sem veiðiskip flytja til útlanda og þau hafa veitt sjálf, hvort sem um er
að ræða nýjan fisk eða saltaðan, er eigi skylt að meta, enda hafi fiskurinn ekki verið
lagður hér á land. Ráðuneytið getur þó sett reglur um slíkan útflutning að fengnum
tillögum fiskmatsstjóra.

3. gr.

Fiskmatsstjóri hefur á hendi stjórn alls fiskmats í landinu. Yfirfiskmatsmenn
stjórna matinu, hver í sínu umdæmi, en hlíta forustu fiskmatsstjóra samkvæmt
nánari ákvæðum laga nr. 46 5. apríl 1948. Til aðstoðar við mat og eftirlit eru einnig
skipaðir fiskmatsmenn og hleðslustjórar, og vinna þeir undir stjórn fiskmatsstjóra
og yfirfiskmatsmanna.

Fiskmatsmenn eru skyldir að hlýða yfirfiskmatsmönnum og fiskmatsstjóra samkvæmt þeim reglum, sem settar eru í erindisbréfi fyrir þá og öðrum fyrir mælum. Sama gildir um hleðslustjóra að því er snertir mat og meðferð fisksins.

Lögreglustjórar skipa fiskmatsmenn og hleðslustjóra eftir tilnefningu fiskmatsstjóra og yfirfiskmatsmanna, eins og nánar er fram tekið í erindisbréfum þeirra.

Atvinnuáráðuneytið setur öllum þessum starfsmönnum erindisbréf um störf þeirra og skyldur.

4. gr.

Fiskmatsmenn skulu vera einn eða fleiri í hverri vinnslustöð og auk þeirra aðrir fiskmatsmenn við sérstörf á stærri eða minni svæðum svo margir, sem fiskmatsstjóri álitur þurfa.

Hleðslustjórar skulu einnig skipaðir svo margir, sem fiskmatsstjóri telur þörf á.

Matsmenn, sem gegna störfum við hinar ýmsu greinar matsins, skulu hafa nána samvinnu og samráð í störfum eftir því, sem við verður komið.

5. gr.

Hver sá, sem ætlar að flytja fisk úr landi, skal tilkynna það fiskmatsstjóra eða hlutaðeigandi yfirfiskmatsmanni með hæfilegum fyrirvara.

Ef þess er óskað, skal útflytjandi, áður en mat fer fram, gefa fiskmatsstjóra eða yfirfiskmatsmönnum allar þær upplýsingar um kröfur kaupanda um verkun og meðferð vörunnar, sem máli geta skipt í sambandi við matið.

Um útskipun, hleðslu og meðferð fisksins í útflutningsskipunum, matsvottorð um hann og annað þar að lútandi, eru sett nánari ákvæði í þessari reglugerð, svo og í erindisbréfum fiskmatsstjóra, yfirmatsmanna og annarra starfsmanna fiskmatsins.

6. gr.

Fyrirtæki eða einstaklingar, er flytja út farma af fiski, aðra en ísvarinn fisk, skulu skyld að hafa hleðslustjóra með skipunum, er þau taka fisk á fleiri höfnum en einni, enda starfi þeir, að því er metinn fisk snertir, undir umsjón fiskmatsstjóra og yfirfiskmatsmanna.

Skylda útflytjenda til þess að hafa hleðslustjóra getur þó fallið niður, ef yfirfiskmatsmenn fylgja skipi, meðan það er að ferma, og ef þeir hafa eftirlit með hleðslunni. Fer um það og kostnað við eftirlit eftir samkomulagi við fiskmatsstjóra.

Jafnan skal einn maður, hleðslustjóri eða yfirfiskmatsmaður, sjá um lestun eins og sama fiskfarms, og ber hann ábyrgð á umsjón hleðslunnar. Frá þessu ákvæði getur fiskmatsstjóri gefið undanþágu, ef brýn nauðsyn ber til.

7. gr.

Fiskmatsstjóri, yfirfiskmatsmenn og fiskmatsmenn geta stöðvað vinnslu, fiskverkun eða útskipun, ef ekki hefur verið fylgt ákvæðum laga, reglugerða eða annarra fyrir mæla um hráefni, verkun eða meðferð vörunnar, eða ef gæði og útlit vörunnar eru á þann veg, að hún verði ekki álitin fullnægja settum kröfum.

8. gr.

Yfirmönnum og löggiltum starfsmönnum fiskmatsins er heimill aðgangur að hverjum stað, þar sem unnið er að framleiðslu útflutningsfisks eða fiskurinn er geymdur. Enda er fiskmatsstjóra, yfirfiskmatsmönnum og fiskmatsmönnum, hverjum á sínu starfssviði, skylt að fylgjast með geymslu og öllum umbúnaði þess fisks, sem hefur verið metinn og flokkaður.

35

15. marz

9. gr.

Fiskmatsstjóri setur reglur um útbúnað og áhöld fiskvinnslustöðva og gefur út fyrirmæli um verkun og mat á fiski, þegar ástæða er til og ráðuneytið samþykkir.

10. gr.

Allar fiskumbúðir, sem notaðar eru um fisk, sem þannig er verkaður, að hann heyri undir fiskmatið, skulu háðar eftirliti fiskmatsstjóra að því er varðar stærð, efni, áletrun o. fl., og skulu samþykktar af honum.

11. gr.

Eftir að gengið hefur verið frá fiski og hann metinn til útflutnings, má ekki undir neinum kringumstæðum hreyfa hann úr stað eða spretta umbúðum utan af, nema með leyfi viðkomandi yfirfiskmatsmanns hans eða trúnaðarmanns hans.

II. KAFLI

Um útbúnað fiskibáta, skipa og aðgerðarstöðva.

12. gr.

Lestir fiskiskipa og báta, svo og grindur og hillur í lestunum, skulu vera mál- aðar og lakkbornar a. m. k. tvisvar á ári með haldgóðu máli eða lakki. Þó getur yfirfiskmatmaður í samráði við viðkomandi skipaefirlitsmann, leyft að þetta sé gert aðeins einu sinni á ári, ef um litla notkun er að ræða.

Áður en lestir eru málaðar skal þess gætt, að innviðir þeirra séu hreinir, lausir við slagvatnsskemmdir, súr eða ýldu eða aðrar skemmdir og séu vel þurrir.

13. gr.

Lestirnar skulu þannig útbúnar, að fiskurinn merjist ekki á slám eða ójöfnum. Í botni lestanna skulu vera þéttrímlaðar grindur. Grindurnar skulu þannig gerðar, að bönd, er þær hvíla á, liggi langsum eftir lestinni, svo að vatn geti runnið óhindrað aftur og niður. Bátar, sem geyma fisk á þilfari í veiðiför, skulu einnig hafa grindur á þeim hluta þilfarsins, sem er undir fiskinum. Allar grindur skulu gerðar þannig, að auðvelt sé að hreinsa undan þeim.

14. gr.

Aftur- og framþil lestarinnar skulu vera þétt og hæfilega einangruð, til þess að koma í veg fyrir hitun frá íbúðum skipshafnar eða vélarúmi.

15. gr.

Í lestum skipa og báta, er geyma afla sinn ísvarinn í veiðiför, skulu vera hillur í fiskstíum. Millibil milli hillnanna má ekki vera yfir 80 cm. Fiskmatsstjóri eða yfirfiskmatmenn geta gefið undanþágu frá þessu ákvæði, ef sérstaklega stendur á.

16. gr.

Í bátum eða skipum, sem eru yfir 20 smálestir, skal vera uppdráttarútbúnaður í sambandi við bómu og spil bátsins eða sérstakur gaffall í stað bómunnar. Nota skal hæfilega stóran háf eða annað nothæft ílát við affermingu fisksins og fiskurinn dreginn upp í háfnum með fyrrgreindum útbúnaði. Þegar hægt er að koma því við, eiga smærri bátar en 20 smálestir einnig að hafa þennan útbúnað til affermingar. Þar sem bátar lenda við bryggjur, sem hafa jafngóðan eða betri útbúnað til affermingar fisks en þann, sem hér var lýst, geta þeir að sjálfsögðu notað hann við affermingu í stað eigin útbúnaðar.

17. gr.

35
15. marz

Opnir bátar eða bátar, sem þurfa að hafa fisk á þilfari, meðan á veiðiför stendur, skulu hafa ábreiður meðferðis og breiða þær yfir fiskinn til þess að verja hann fyrir sól, frosti og öðrum skaðlegum áhrifum.

18. gr.

Lestir fiskibáta skulu vandlega hreinsaðar og þvegnar eftir hverja veiðiför. Enn fremur getur fiskmatsmaður eða eftirlitsmaður krafizt þess, að þær séu hreinsaðar með gerlaeyðandi efnum, ef honum þykir ástæða til.

19. gr.

Í fisklestum skipa má ekki geyma neitt, sem valdið getur skemmdum á fiski eða því, að hann fái annarlega lykt.

Ef skip þarf að hafa lausa kjölfestu undir í fisklest á að nota til þess salt eða annað, sem að dómi eftirlitsmanns er jafngott.

Þess skal gætt að góð loftræsting sé í fisklestum og sérstaklega í landlegum báta.

20. gr.

Allar fiskaðgerðarstöðvar skulu vera hreinar og vel hirtar með sléttum gólfum með góðum vatnshalla að niðurföllum. Einnig eiga öll laus skilrúm og önnur áhöld að vera úr hefluðum, ljósmáluðum víði eða ryðfríum málm.

Nægt rennandi vatn eða sjór skal vera í stöðinni til þvotta á fiski og hreinsunar á húsi og áhöldum. Ekki má geyma fisk í aðgerðarstöð án þess að vatn geti óhindrað runnið undan honum.

21. gr.

Öll fiskflutningaáhöld skulu vera hrein og þannig útbúin, að fiskur ekki merjist eða skemmist á annan hátt í flutningum.

Yfirbreiðslur skulu notaðar yfir fisk í lengri flutningum, svo hann verði ekki fyrir skemmdum eða óhreinindum. Segir matsmaður eða eftirlitsmaður til um það í hvert sinn.

22. gr.

Yfirfiskmatsmenn skulu sjá til þess að fiskmatsmenn eða aðrir tilnefndir trúnaðarmenn í hverri verstöð, hafi eftirlit með því, að ákvæðum þessa kafla og öðrum ákvæðum um útbúnað og hreinlæti í fiskiskipum og fiskverkunarstöðvum sé fylgt í hvívetna.

23. gr.

Skipaeftirlitsmenn samkvæmt lögum nr. 68 5. júní 1947, um eftirlit með skipum, skulu um leið og eftirlit með fiskiskipi fer fram, líta sérstaklega eftir því, að lestir fiskiskipa og báta séu vel hirtar og hreinar í samræmi við ákvæði 12. gr. þessarar reglugerðar og önnur ákvæði, er sett kunna að verða um það efni.

III. KAFLI

Um meðferð aflans.

24. gr.

Allur fiskur skal blóðgaður þannig, að skorið sé á hálsæðarnar báðum megin, um leið og hann kemur inn í bátinn. Fiskmatsstjóri getur gefið undanþágu frá þessu ákvæði um karfa.

25. gr.

Á bátum, sem ekki leggja afla sinn á land daglega, skal allur fiskur slægður á skipsfjöl svo fljótt sem auðið er. Fiskmatsstjóri getur gefið undanþágu frá þessu

35 ákvæði um karfa. Bátum, sem leggja aflann á land daglega, er heimilt að flytja fiskinn á land óslægðan. Að sumrinu er þó æskilegt, að allur fiskur sé slægður og þveginn, þegar er hann hefur verið veiddur.

26. gr.

Allur fiskur, hvort sem hann er slægður á sjó eða í landi, skal þveginn vandlega jafnskjótt og hann er slægður. Skal þess vel gætt, að ekki séu eftir í kviðarholinu leifar af lifur, innyflum, æti eða blóði.

Aðrennsli þvottavatns skal vera svo mikið, að það litist ekki verulega við þvottinn.

27. gr.

Þegar fiskur er fluttur í land óslægður og gert er að honum í húsum í landi, skulu þau hús fullnægja 20. gr. í II. kafla þessarar reglugerðar. Aðgerð fisksins og þvottur skal hefjast jafnskjótt og báturinn kemur að landi. Við flutning fisksins á ákvörðunarstað skal gæta fyllsta þrifnaðar.

28. gr.

Þegar frost er á vetrum eða heitt í veðri og sól á sumrum, ber að verja fiskinn með yfirbreiðslu. Á þetta einkum við á bátum, er geyma afla sinn á dekki í veiðiför, opnum bátum, hvers konar flutningatækjum, sem ferskur fiskur er fluttur með, svo og þar sem fiskur er slægður. Ferskur fiskur, sem hefur frosið eða stiknað af sól, er skemmd vara.

29. gr.

Fisk má aldrei gogga eða stinga í hann áhöldum, nema í hausinn. Afhauaðan fisk verður að taka upp með höndunum eða með þar til gerðum skaftháfum. Varast skal sömuleiðis hverja þá meðferð, er getur marið hann eða skemmt á annan hátt.

30. gr.

Á fiskiskipum, sem hafa meira en eins dags útivist, skal fiskurinn slægður og ísaður í lestinni, áður en hann stirðnar. Þegar ísað er, skal leggja bolfisk þannig, að kviðurinn snúi niður, en flatfisk þannig, að skurðurinn snúi niður (hvíta hliðin upp). Þess skal vandlega gætt við ísun að nota nægan og heilnæman ís og framkvæma ísun rétt svo og að útivist skipsins sé ekki það löng, að fiskurinn skemmist af þeim ástæðum. Á fiskiskipum, er ekki landa afla sínum daglega, heldur geyma hann ísvarinn um borð í veiðiför skemmri eða lengri tíma, er skipstjórnur skylt að halda eða láta halda skýrslu um áætlað veiðimagn hvers dags og merkja fiskstíur dagsetningarmerki. Skýrslu þessa skal afhenda eftirlitsmönnum eða matsmönnum við fisklöndun.

31. gr.

Þegar fiskur er afhentur til vinnslu, sem hefur verið rangt með farinn, svo sem illa blóðgaður, illa þveginn, goggrifinn, skemmdur af lélegri ísun, of gamall, skemmdur af frosti eða sól, eða á annan hátt gallaður, þannig að ekki er hægt að hagnýta hann að öllu leyti sem ógallaða vöru til útflutnings ísvarinn, eða sem hráefni til framleiðslu á frystum, söltuðum eða hertum fiski, ber fiskkaupanda að snúa sér til viðkomandi yfirfiskmatsmanns eða trúnaðarmanns hans og æskja þess, að hann setji matsmann eða matsmenn til að framkvæma ferskfiskmat á fiskinum.

Fiskseljandi skal greiða laun matsmanna fyrir það starf, en fiskkaupandi ábyrgist einnig að þau verði greidd.

32. gr.

Þegar ferskfiskmat er framkvæmt samkvæmt 31. gr., skal það gert með hliðsjón af til hvaða verkunar fiskurinn er ætlaður, svo sem til útflutnings ísvarinn til fryst-

ingar, söltunar eða herzlu. Viðkomandi yfirfiskmatsmaður stjórnar því mati. Fiskur, sem farinn er að skemmast (t. d. úldinn eða súr), er ekki hæfur sem hráefni í neina matvælaframleiðslu, heldur ber þá að afhenda hann til vinnslu í fiskimjölsverk-smiðju. 35
15. marz

Frekari ákvæði um meðferð og eftirlit með fiski, sem ætlaður er til frystingar, er að finna í auglýsingu nr. 117 frá 13. maí 1953, um viðauka við reglugerð nr. 56 26. marz 1953, um mat á frystum fiski til útflutnings.

33. gr.

Ef fiskur, sem legið hefur ísvarinn í veiðiskipi, fiskur úr netjum, sem legið hafa meira en tvær nætur í sjó, áður en þau eru dregin, fiskur, sem ekki hefur verið blóðgaður, en notaður sem hráefni til framleiðslu á saltfiski, ber framleiðanda að halda þeim fiski algerlega aðskildum við söltun, umsöltun og geymslu, þar til hann er metinn til útflutnings. Sé slíkum fiski ekki haldið aðskildum frá öðrum saltfiski við söltun, umsöltun og geymslu, getur yfirfiskmatsmaður ákveðið, að þær fiskbirgðir verði ekki metnar til útflutnings nema fiskurinn sé áður þvegin, himnudreginn og þurrkaður. Enn fremur er vísað til 11. gr. reglugerðar um verkun og mat á saltfiski til útflutnings, nr. 127 26. júní 1953.

IV. KAFLI

Um útflutning á ísvörðum fiski.

34. gr.

Í skipum, sem flytja út nýjan ísvarinn fisk, eiga lestirnar að vera sléttar innan. Í lestunum skulu vera hæfilega stórar stíur og nægilega margar hillur í hverri þeirra, svo að hvergi sé meira en eins metra bil á milli þeirra, og helzt á fiskbingur með ís ekki að vera svona hár, hvenær sem unnt er að koma því við rúmsins vegna. Lestir, stíur og hillur skulu vera málaðar eða lakkbornar og málningin endurnýjuð ekki sjaldnar en einu sinni á ári.

Lestir skipanna, svo og skilrúms- og hilluborð, skulu þvegin vandlega úr hreinu, ómenguðu vatni, áður en fiskur er ísaður í skipin. Öðru hvoru verður að úða lestir og lestarútbúnað með viðurkenndum gerlaeyðandi efnum. Í gufuskipum má, í stað þess að nota gerlaeyðandi efni, þetta öll op á lestunum og hleypa í þær heitri gufu í að minnsta kosti 12 klukkustundir.

35. gr.

Ísvarinn fiskur, sem sendur er frá Íslandi til útlanda, verður að vera nýr og óskemmdur, svo að ætla megi, að geymsluþol hans í ís sé svo mikið, að hann komi í góðu ástandi á ákvörðunarstað. Þess skal stranglega gætt, að meðferð hans hafi verið samkvæmt því, er krafizt er í 16. og 24. gr. þessarar reglugerðar.

36. gr.

Ekki má flytja út þorsk smærri en 40 cm, ýsu smærri en 30 cm og flatfisk smærri en 27 cm. Þessi mál á nýjum fiski eru miðuð við lengdina frá trjónubroddi að sporðsenda.

37. gr.

Bolfisk skal leggja í stíur þannig, að kviðurinn snúi niður, svo að vatn standi ekki í kviðarholi fisksins, og á þetta einkum við, ef hausinn er á fiskinum, en flatfisk á að reisa lítið eitt á rönd og hvíta hliðin að snúa upp.

35

15. marz

Til ísunar má aðeins nota hreinan, smámulinn ís. Við ákvörðun á ísmagni kemur til greina, hve langan tíma má áætla, að geyma þurfi fiskinn í ís, árstími, veðrátta og ástand íssins.

38. gr.

Um legutíma fisks í veiðiskipi skal fara eftir ákvæðum 30. gr., ef fiskurinn á að vera talinn hæfur til útflutnings ísvarinn. Á sumrin ber og einnig að taka fullt tillit til ákvæða 17. gr.

Þó er fiskmatsstjóra, þegar sérstaklega stendur á, heimilt að leyfa útflutning á fiski, þó að lengri tími líði en að framan segir frá því að fiskurinn er veiddur og þangað til hann er afhentur til flutnings í útflutningsskip. Tekur þetta ákvæði einkum til þess, er fiskur er tekinn úr öðru útflutningsskipi, sem ekki hefur náð í fullan farm, enda hafi fiskurinn verið isaður til útflutnings í því skipi og umhleðsla milli skipanna fari fram samkvæmt því er segir í 35. gr. Um undanþágur samkvæmt þessari grein skal sækja skriflega til fiskmatsstjóra í hvert sinn og um leið gera grein fyrir aldri fisksins og ásigkomulagi.

40. gr.

Útbúnað við útskipun nýs fisks í flutningaskip skal vanda eftir föngum. Ekki má hella úr bílum eða öðrum flutningatækjum af svipuðu taki beint niður í lestir skipanna eða á þilfar þeirra, heldur annað hvort nota körfur eða láta fiskinn renna þessa leið í rennum. Rennur þessar mega þó aldrei hafa brattari halla en 45°. Helzt á að flytja fiskinn í körfum eða kössum úr veiðiskipi og losa úr þeim beint í stúv flutningaskipsins.

Að sjálfsögðu má einnig nota annan útbúnað við útskipun á nýjum fiski, en það verður að vera tryggt, að fiskurinn verði ekki fyrir verri meðferð í útskipuninni en með aðferðum þeim, sem hér voru nefndar.

Undanþága um flutning ísvarins fisks milli flutningaskipa skal því aðeins veitt, að skipin liggi borð við borð og fiskurinn sé fluttur gætilega á milli, svo sem í körfum. Þess sé og gætt, að fiskurinn sé endurisaður jafnóðum í viðtökuskipinu og safnist hvergi fyrir í milliflutningum.

41. gr.

Hrogn, sem á að flytja út ísvarin, skulu metin og flokkuð á sama hátt og hrogn, sem á að frysta, sbr. V. kafla þessarar reglugerðar.

Ísvarin hrogn skal flytja út í kössum, sem mega ekki vera stærri en undir 50 kg (1 Cwt), og er hæfilegt innanmál þessara kassa 88 × 48 × 32 cm. Ekki má þó setja hrognin laus í kassana, heldur skulu þau höfð í pokum úr mjög gisnu efni. Í hverjum poka eiga að vera 6.35 kg, þegar hrognin eru komin á ákvörðunarstað, en til þess að svo geti orðið, þarf að veiga 7 kg í hvern poka hér. Í pokunum skal vera svo rúmt um hrognin, að þeir fletjist vel út í kassanum.

42. gr.

Um útflutning ísvarins fisks í kössum gildir sérstök reglugerð, útgefin af atvinnuáráðuneytinu 13. maí 1937.

43. gr.

Ákvæði IV. kafla (34.—43. gr.) nær til allra skipa, er flytja út ísvarinn fisk. Umráðamönnum þeirra skipa, er flytja út eigin afla, er skylt að hlíta ákvæðum reglugerðarinnar, en með því að fiskmatsmenn geta ekki haft eftirlit með afla þeirra eða

meðferð hans í skipinu, er yfirfiskmatsmönnum eða umboðsmönnum þeirra þó skylt **35** að líta eftir, að lestir þeirra hafi verið vel hreinar og allur útbúnaður þeirra í góðu **15. marz** lagi, og gefa þeir vottorð um þetta í hverri söluferð. Fyrir eftirlitið og vottorð í hvert sinn ber fiskeigendum að greiða 30 krónur auk verðlagsupphótar.

V. KAFLI

Um meðferð og mat á hrognum.

44. gr.

Öll hrogn, sem ætluð eru til útflutnings, ísvarin, fryst, söltuð o. s. frv., skulu látin í sérstaka kassa um leið og fiskurinn er slægður. Skulu hrognin afhent í kössum á ákvörðunarstað, hvort sem um er að ræða vinnslustöðvar eða til skipa, er flytja hrogn út ísvarin.

45. gr.

Kassar þeir, sem geyma á hrogn í, skulu vera úr hefluðum ljósmáluðum viði eða ryðfriðum málm. Dýpt þeirra má ekki vera meiri en 25 cm, helst 20 cm. Kassarnir verða að vera sléttir að innan með þéttum hliðum og göflum, en botninn skal þannig útbúinn, að vatn geti ekki setið í þeim.

46. gr.

Hrogn, sem afhent eru samkv. 1. gr., skulu vera af gæðum sem hér segir:

1. Algerlega fersk og efnislega óskemmd.
2. Ekki gotin hrogn.
3. Himnupokinn ekki rifinn eða skorinn.
4. Ekki með gallblettum, blóðblettum, marin eða á annan hátt gölluð.

47. gr.

Ef hrogn, sem afhent eru samkv. 1. gr., ekki standast þær gæðakröfur, sem segir í 3. gr., ber kaupanda að snúa sér til viðkomandi yfirfiskmatsmanns og æskja þess, að hann setji mann til þess að meta hrognin samkv. þessari reglugerð. Fiskseljandi greiði slíkt mat, en fiskkaupandi ábyrgist greiðslu þess.

48. gr.

Hrogn, sem farin eru að skemmast, eru t. d. úldin eða súr, eru ekki hæf til framleiðslu í matvörur.

VI. KAFLI

Ýmis ákvæði.

49. gr.

Um mat á frystum fiski til útflutnings gildir reglugerð nr. 56 26. marz 1953, ásamt auglýsingu um viðauka við þá reglugerð, nr. 117 13. maí 1953.

50. gr.

Um verkun og mat á saltfiski til útflutnings gildir reglugerð nr. 127 26. júní 1953, ásamt reglugerð um breytingu á þeirri reglugerð, nr. 26 8. marz 1954.

51. gr.

Um verkun og mat á skreið til útflutnings gildir reglugerð nr. 124 16. júní 1953.

35

15. marz

52. gr.
Brot gegn reglugerð þessari og þeim reglugerðum, sem vísað er til í þessum kafla, varða sektum allt að kr. 50 000.00, nema þyngri hegning liggi við eftir almennum lögum. Sektir renni í ríkissjóð.

53. gr.

Með mál út af brotum á reglugerð þessari skal farið að hætti opinberra mála.

54. gr.

Með reglugerð þessari fellur úr gildi reglugerð nr. 81 13. marz 1950, um fiskmat og meðferð, verkun og útflutning á fiski.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 46 5. apríl 1948, um fiskmat og meðferð, verkun og útflutning á fiski, og öðlast gildi þegar í stað.

Atvinnumálaráðuneytið, 15. marz 1956.

Ólafur Thors.

Gunnlaugur E. Briem.

36

8. marz

SAMPYKKT

um breytingu á samþykkt um sýsluvegasjóð yfir Austur-Húnavatnssýslu, nr. 42 2. apríl 1928.

1. gr.

2. gr. samþykktarinnar orðist svo:

Sýsluvegir eru þessir:

1. Brekkuvegur: Af þjóðveginum fyrir utan Hof um Brekkubæina að Króki.
2. Efribyggðarvegur: Af þjóðveginum fyrir sunnan Hof um Steinnýjarstaði að Fjalli.
3. Sauravegur: Af þjóðveginum sunnan Laxár að Saurum.
4. Króksselsvegur: Af þjóðveginum að Króksseli.
5. Skeggjastaðavegur: Af þjóðveginum sunnan Hofsar að Skeggjastöðum.
6. Bakkavegur: Af þjóðveginum á Hofsmelum að Bakka.
7. Keldulandsvegur: Af þjóðveginum að Keldulandi.
8. Brandaskarðsvegur: Af þjóðveginum sunnan Harrastaðaár að Brandaskarði.
9. Skrapatunguvegur: Af Norðurárdalsvegi við Njálstaðahlíð að Skrapatungu.
10. Kambakotsvegur: Af þjóðveginum sunnan Hafursstaða að Kambakoti.
11. Engihlíðingabraut: Frá Skrapatungu að Kirkjuskarði.
12. Neðribyggðarvegur: Af Skagastrandarvegi fyrir neðan Enni um Sölvabakka á Skagastrandarveg sunnan við Neðri-Lækjardal.
13. Mýravegur: Af þjóðveginum að Efri-Mýrum.
14. Síðuvegur: Af þjóðveginum að Síðu.
15. Auðúlfsstaðaskarðsvegur: Af Langadalsvegi um Gautsdal að Mjóadal.
16. Merkurvegur: Af sýsluveginum við Gautsdal að Mörk.
17. Þverárdalsvegur: Af þjóðveginum og yfir Hlíðará neðan Þverárdals.
18. Svartárdalsvegur vestan ár: Af þjóðveginum norðan Fjósa um væntanlega brú á Svartá að Hóli.
19. Fossavegur: Frá Stafnsrétt að Fossum.